

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рж1 у 388/2025
05.12.2025. године
Београд

Врховни суд, судија Јелена Ивановић, у предмету предлагача АА из ..., Улица ...
..., одлучујући о жалби предлагача изјављеној против решења Управног суда Р4 у
767/25 од 30.10.2025. године, у предмету заштите права на суђење у разумном року,
донео је дана 05.12.2025. године, након спроведеног испитног поступка

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ жалба предлагача и потврђује решење Управног суда Р4 у 767/25
од 30.10.2025. године.

Образложење

Предлагач је дана 13.11.2025. године поднео Врховном суду жалбу, преко
Управног суда (примљену у Врховном суду дана 27.11.2025. године), против решења
Управног суда Р4 у 767/25 од 30.10.2025. године, којим је одбијен као неоснован његов
приговор ради убрзавања поступка у предмету Управног суда У ћу 13810/24.

У жалби је навео да неактивност суда од 17 месеци, у једноставном спору
ћутања управе, представља по свим критеријумима повреду права на правично суђење
и права на суђење у разумном року. Сматра неприхватљивим да суд, ни након поднетог
приговора, није предузео ниједну радњу, па поставља питање делотворности приговора
као правног средства за убрзавање поступка. Даље је навео да је тужбу због ћутања
управе поднео 27.06.2024. године, а приговор ради убрзавања поступка 02.10.2025.
године, те је додао да у ожалбеном решењу Управни суд није ценио чињеницу да је
захтев туженом органу поднет још 2024. године, иако оцена приговора треба да се
посматра у целини, односно од подношења захтева туженом органу па до окончања
управног спора. Указао је, затим, на повреду одредбе члана 9. Закона о заштити права
на суђење у разумном року, а последично и одредаба чл. 32. и 36. Устава Републике
Србије. Навео је и да је по релевантим законима овај поступак хитан. Предложио је да
суд усвоји жалбу и утврди да је дошло до повреде његовог права на суђење у разумном
року, те да наложи поступајућем судији да предмет реши у року од 30 дана од пријема
решења.

Одлучујући о жалби предлагача на основу одредаба чл. 16. и 18. и члана 20. став
3. Закона о заштити права на суђење у разумном року („Службени гласник РС“, бр.
40/15 и 92/23) и члана 30. став 2. Закона о ванпарничном поступку („Службени гласник

СРС“, бр. 25/82, „Службени гласник РС“, бр. 6/15), Врховни суд је испитао побијано решење применом одредбе члана 386. у вези члана 402. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11... 18/20, 10/23 – др. закон) и закључио да је жалба неоснована.

О жалби је одлучивао судија одређен Годишњим распоредом послова у суду у смислу одредбе члана 16. став 4. Закона о заштити права на суђење у разумном року, којом одредбом је предвиђено да председник непосредно вишег суда може Годишњим распоредом послова да одреди једног судију или више судија да, поред њега, воде поступак и одлучују по жалбама.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тач. 1, 2, 3, 5, 7. и 9. Закона о парничном поступку, на коју Врховни суд пази по службеној дужности.

Из списка предмета Управног суда Р4 у 767/25 и У ћу 13810/24 произлази да је предлагач дана 26.06.2024. године поднео тужбу Управном суду против тужене Владе Републике Србије, Канцеларије за Косово и Метохију, због ћутања управе, односно непоступања туженог органа по његовом захтеву за приступ информацијама од јавног значаја од 25.03.2024. године. По налогу суда за доставу списка и одговора на тужбу од 02.07.2024. године, тужени орган је одговорио дописом примљеним у Управном суду дана 24.07.2024. године.

Ожалбеним решењем одбијен је као неоснован приговор предлагача ради убрзавања поступка у предмету Управног суда У ћу 13810/24, са образложењем да је у конкретном случају од дана подношења тужбе до дана подношења приговора протекао период од 15 месеци, те да не постоји разлог који би, евентуално, указивао на потребу одступања од правног стандарда установљеног у пракси Европског суда за људска права, а прихваћеног и у пракси судова Републике Србије, по којој до повреде права на суђење у разумном року долази када поступак траје дуже од три године у једној инстанци, пет година у две инстанце и шест година уколико има места тростепеном одлучивању. Следом тога, оцењено је да у конкретном случају нису протекли прихваћени рокови услед чијег протекла би евентуално могло да дође до повреде права подносиоца на суђење у разумном року. Посебно је, при том, узета у обзир околност да је суд предузимао радње у претходном поступку како би створио процесне услове за одлучивање, будући да је тужбу без одлагања послао на одговор туженом органу.

Одредбом члана 4. Закона о заштити права на суђење у разумном року, прописано је да при одлучивању о правним средствима којима се штити право на суђење у разумном року уважавају се све околности предмета суђења, пре свега сложеност чињеничних и правних питања, целокупно трајање поступка и поступање суда, јавног тужилаштва или другог државног органа, природа и врста предмета суђења или истраге, значај предмета суђења или истраге по странку, понашање странака током поступка, посебно поштовање процесних права и обавеза, затим поштовање редоследа решавања предмета и законски рокови за заказивање рочишта и главног претреса и израду одлука.

Полазећи од чињеница и околности од значаја за доношење одлуке и специфичности чињеничних и правних питања у овој правној ствари, Врховни суд

налази да је правилно поступио Управни суд када је одбио приговор предлагача ради убрзавања поступка у предмету У ћу 13810/24, као и то да су наводи жалбе предлагача неосновани.

Наиме, при одлучивању о правним средствима којима се штити право на суђење у разумном року морају бити уважене све околности предметног случаја. Предлагач своје становиште о повреди права на суђење у разумном року заснива на неактивности Управног суда и на дугом трајању управног спора и управног поступка, као целине. Међутим, Врховни суд налази да иако је поступак пред органом управе интегрални део одлучивања у управној ствари, Законом о заштити права на суђење у разумном року, пре свега се остварује заштита права на суђење у разумном року у судском поступку. У конкретном случају, Управни суд је предузео радњу, захтевом туженом органу за доставу списка и одговора на тужбу од 02.07.2024. године, у циљу стварања процесних претпоставки за одлучивање по поднетој тужби, а трајање поступка, рачунајући од подношења тужбе Управном суду дана 26.06.2024. године до подношења приговора 02.10.2025. године, не може се сматрати повредом права на суђење у разумном року. При томе, не ради се о предмету који је по закону „нарочито хитан“ или који би с обзиром на значај који има за подносиоца захтевао приоритетно решавање.

Имајући све напред наведено у виду, Врховни суд налази да је Управни суд правилно одбио приговор ради убрзавања поступка у предмету тог суда У ћу 13810/24, да су наводи жалбе неосновани, па је применом члана 18. став 2. Закона о заштити права на суђење у разумном року одбио жалбу предлагача у диспозитиву.

**Судија
Јелена Ивановић, с.р.**

Поука о правном леку:

Против овог решења није дозвољена жалба,
у смислу члана 21. Закона о заштити права
на суђење у разумном року.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић